

[Poul Schlüter.]

blive nødvendigt at stramme finanspolitikken, og stillede en momsforhøjelse i udsigt. Forleden, den 18. maj, udtalte nationalbankdirektøren på sparekasseårsrådet:

„En varig forbedring (af betalingsbalancen) kan imidlertid kun opnås under den forudsætning, at vi fortsat bremser for det private forbrug og for væksten i den offentlige sektor.“

Og så kom der et par ord, jeg synes man skal bide mærke i. Så sagde nationalbankdirektøren:

„Der er for øjeblikket ikke udsigt til, at dette sker.“

Herefter vil jeg spørge: er regeringen stadig fornærmet? Lytter den da ikke til de råd, den får, også fra det økonomiske råds formand? Regeringens linje har skabt uro om den danske økonomi også i udlandet. Tilstanden er ringe. Derfor vil jeg opfordre statsministeren til under denne debat, for dog i alt fald på ét punkt at skabe klarhed og sikkerhed og tryghed, at erklære, at der ikke vil blive tale om en isoleret dansk devaluering umiddelbart før eller umiddelbart efter den danske tilslutning til EF 1. januar. Jeg tror, det vil være gavnligt, hvis statsministeren vil fremkomme med en sådan erklæring.

Jeg mener, vi i dette år har forsømt at bruge mulighederne for at forberede os på EF. Til dels er jo det første år i EF engangschancer på eksportmarkedet. Nye salgsmestred kræver investeringer, men de kræver tid. 1972 har desværre vist os usædvanlig ringe investeringer i erhvervslivet. Det har flere grunde, én er det høje offentlige forbrug, en anden er den ringe opsparing ude hos folk, en tredje er importafgiften og en fjerde er udsættelsen af beslutningen eller rettere udsættelsen af folkeafstemningsdatoen til den 2. oktober. På et sådant grundlag er det svært at disponere, og derfor har vi oplevet en direkte tilbagegang i industriinvesteringerne. Det er ellers enestående igennem en årrække.

Jeg kan godt huske, at man i regeringen

eller rettere i socialdemokratiet under den sidste valgkamp blev meget vred, da daværende finansminister Ninn-Hansen fremkom med en udtalelse om, at socialdemokratiet næppe var egnet til at føre Danmark rigtigt ind i EF. Han fik jo desværre ret. Vi har ikke brugt året til at anvende en passende del af vor indtjening til forbedring af vore produktionsanlæg, og vi har skabt selvforskyldte vanskeligheder gennem unødvendige omkostningsstigninger. Vi ønsker en anden politik sat i stedet for regeringens, og jeg skal nævne de hovedpunkter, vi må anse for at være de vigtigste i den nærmeste tids danske økonomiske politik.

For det første: tilstrækkelige reduktioner i de offentlige udgifter i dette og de følgende år, men uden en øjeblikkelig skattelettelse, for den er der ikke basis for. Vi må hellere lade pengene blive hjemme i kassen. Vi må sikre, at der er penge og arbejdskraft nok til at sætte produktionen op på arbejdspladserne.

For det andet: de nye, uafværgelige udgifter, som påføres staten, for dem er der jo nogle af, må straks følges op af tilsvarende besparelser på andre felter. Sådanne nye udgifter kan jo komme på grund af pristalsportioners udløsning, men så må sejlet straks rebes på anden vis. Det må være kursen.

For det tredje: vi har brug for fast kontakt mellem regeringen og arbejdsmarkedets parter for at sikre os en reallønspolitik til næste år, for at sikre, at vi ikke får omkostningsstigninger, som er uden harmoni med forøgelse i produktiviteten. Indkomstpolitik — jeg nævner gerne ordet — er en svær sag. Enhver, der havde føling med den gamle regerings partier, kan tale med om det, men enhver, der har kontakt med den nuværende regering, bør indse, at en samordning i den økonomiske politik er nødvendig, og tale stærkt om det. Vi kommer ikke igennem uden en samlet klar linje, hvor målet er, at vi til næste år bestræber os for blot at få pengeindkomststigninger, som er betinget af udvidet produktion.

For det fjerde mener det konservative